

[Carl P. Jensen.]

her foreligger; jeg vidste ganske nøjagtigt, hvad det ærede medlem ville sige, og jeg ved også, hvad det ærede medlem vil svare; det kan forudses med nøjagtig lige så stor sikkerhed og nøjagtighed, som man kan forudse valgprocenterne i Østeuropa, selv før fintællingen. Man må erindre, at selv med bistand fra det ærede medlems gruppe kan vi kun råde over et mindretal i denne sal. Det er på denne baggrund, vi har været med i arbejdet for at præge denne lovgivning, så langt vi har kunnet ad forhandlingens vej, ad kompromissernes hårde realitetens vej. Vi har været enige om, at denne lov burde have et så bredt flertal bag sig, som det på nogen måde var muligt, men vi har ikke ønsket det brede flertal, d. v. s. et firkantet forlig, for enhver pris. Det fremgår simpelthen også af kendsgemningerne. Vi har strakt os nøjagtigt så langt, som det var nødvendigt for at komme igennem med et flertal; uden flertal kunne vi jo ikke komme igennem, alene af den grund, at vi jo ikke med vore 74 stemmer, selvom vi fik foræret den kommunistiske gruppes 8 stemmer oveni, kan skrive nogen boliglov i dette land. Vi har ikke kunnet tilfredsstille partiet venstre. Dette parti har nu villet sikre sig en billet til det parket, eller måske snarere galleri, hvorfra man også i den kommende tid vil kunne angribe boligstøtte-loven som årsagen til, alt, hvad der måtte være vort land beskåret af mindre godt.

Vi betragter imidlertid, som forholdene ligger, det foreliggende grundlag som nogenlunde hæderligt, om ikke tilfredsstillende, for vort parti, og jeg skal med disse bemærkninger anbefale ændringsforslagene og lovforslaget til vedtagelse.

Lorentzen: Den højtærede indenrigs- og boligminister har haft et meget hårdt år, når man tænker på byggestøttelovgivningen. Hele tre gange har der i året 1954 været fremsat forskellige lovforslag herom, og det største af forslagene, det fra maj 1954, kom ikke til endelig afgørelse her i det høje ting. Det er nu ingenlunde sagt for at være ubehagelig overfor den højtærede minister, for det vil fra alle sider blive erkendt, at vi befinder os på et område, der berører mange forskellige interesser, og det vil derfor være forkert ikke at erkende de mange modstri-

dende interesser, der findes i disse spørgsmål.

Lovforslaget af 15. december 1954, som vi behandler her i dag, indeholdt en udvidelse i forhold til den gældende lov. Således foresloges m²-tilskuddet for hovedstadsområdet sat op fra 14 kr. til 16 kr. og for landkommunerne nedsat med 2 kr. Ministeren skulle have vidtgående bemyndigelse; den nævntes i § 11, stk. 2, og herom har den ærede ordfører for udvalget gjort mange bemærkninger. Jeg er blevet udnævnt til banemand for denne paragraf; det vil jeg i denne forbindelse nærmest anse for at være en hæderstitel for mig; jeg har aldrig selv turdet tillægge mig en så voldsom handle-måde som at være banemand for en så vidtgående paragraf; men jeg vedkender mig naturligvis, at jeg fra første færd stærkt er gået imod denne paragraf. Den lød temmelig uskyldigt i den ærede ordførers mund, men i den står der, at

„Indenrigs- og boligministeren kan indrømme helt eller delvis bortfald af ydelsen for den del af statslånet, der ydes til dækning af merudgifter forårsaget af, at nye byggematerialer eller byggemetoder søges gennemprøvet. Sådan lempelse kan dog kun indrømmes, hvis indenrigs- og boligministeren skønner, at de forsøg, der udføres, ved mere almindelig anvendelse vil kunne medvirke til nedsættelse af byggeomkostninger i fremtiden eller til forøgelse af boligproduktionen.“

Det vil med andre ord sige, at en hvilken som helst bygmester, der ikke ejer en øre, f. eks. lederen af et socialt boligbyggeri, ganske simpelt kan disponere over statskassen, hvis han får den højtærede ministers tilladelse til at lave alle mulige eksperimenter. Er det mærkeligt, at flertallet lader en sådan bestemmelse udgå? Det synes at være ganske naturligt, at man har mistillid til en sådan bestemmelse, og at derfor både oppositionen og det radikale venstre var klar over, at bestemmelsen måtte udgå.

Dernæst foresloges det i ministerens lovforslag, at statens tilskud til det social-filantropiske boligbyggeri blev sat op, således at selve filantropens tilstedeværelse ikke længere var nødvendig, og udover de hidtil gældende regler om lån og tilskud til byggeri m. m. for ungdommen skulle der ifølge forslaget kapitel VII gives ministeren hjemmel til at yde tilskud til anskaffelse